

 metafora

DÍVKA V MLZE

barbora bernátová

VESNICE POD TATRAMI, BRUTÁLNÍ VRAŽDA, DÁVNÉ LŽI...
PŘÍPAD JAKO STVOŘENÝ PRO MRZOUTSKÉHO KAPITÁNA A JEHO CHYTROU KOLEGYNI.

V bohem zapomenuté chatové osadě na východním Slovensku nacházejí dva mladíci zavražděnou ženu. Její totožnost je velkou neznámou. Případ řeší svérázný detektiv David Meizner, věčně nevrlý a nepříjemný sukničkář, který nemá lidi příliš v lásce, a jeho chytrá a věcná kolegyně Ema Kopecká. Aby odhalili totožnost vraha, musejí se společně prodrat pavučinou utkanou z dávných tajemství. Jejich pátrání se však komplikuje ze všech stran.

Drama plné zvrátů a nečekaných událostí se hemží podezřelými postavami z minulosti i současnosti, dávno zapomenutými hříchy, ale i bolestí a utrpením, které musela malá holčička a později mladá žena prožít. Děj nás postupně zavede do malé vesničky pod Tatrami, aby pokračoval do hlavního města a zpět na místo, kde měla hlavní hrdinka nečekanou schůzku se smrtí.

Příběh rozehraný postavami z masa a krve je napínavý až do samotného konce a překvapí nečekaným rozuzlením.

Autorka hází vějičky tak důvěryhodně, že v závěru jsem podezírala snad každého...Doporučuji milovníkům napínavých, dynamických a do detailu promyšlených krimithrillerů!

– www.precitane.sk

DÍVKA V MLZE

*Upozornění na citlivý obsah:
Kniha obsahuje pasáže popisující násilí na dětech.*

barbora bernátová

DÍVKKA
V MLZE

Přeložila Lubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Barbora Bernátová, 2020

Translation © Lubica Hricoviniová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-758-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-757-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-298-1 (print)

.....

20. PROSINEC 1982

Za oknem malého domu padaly sněhové vločky. Sněhová přikrývka křupala místním obyvatelům pod nohama. Vánoce byly za dveřmi, všude vládl klid. Z okolních domů se ozývaly koledy, kterými si lidé čtyři dny před svátky navozovali vánoční atmosféru. Libivé tóny „Tiché noci“ prořal křik novorozence, který přišel na svět s humbukem – tak, jak se sluší a patří.

Žena vzala plačící dítě do rukou a snažila se zvednout ze studené dlažby. Zapřela se o roh vany, ale nepovedlo se jí vstát. Při každém pokusu se jí smekly nohy na zakřivené podlaze a ona se znovu sesunula na zem.

Do koupelny se škvírou pode dveřmi prodíral prosincový chlad. Se slzami v očích a hlubokými vzlyky si lehla na suché místo, dítě přitiskla k prsům a přikryla zakřivenými ručníky. Bolesti neustávaly, jako kdyby porod ještě neskonečil. Otočila se na druhou stranu, aby holčičku ochránila před studeným průvanem. Usnula.

Nad nedalekými lesy začínalo svítat, když se její manžel s boucháním a třískáním vřítel do kuchyně.

„Kde jsi, ty kurvo?!“ Z chodby se ozval křik a přidušený smích. „Už jsi konečně vyplivla toho bastarda?!“

Žena ani na chvíli nepomyslela na bolest v podbřišku a bez váhání se připlazila ke dveřím, aby je zamkla na dva západy.

Dítě vydalo tichý sten.

„Šššš, to nic. Jen buď potichoučku, ať tě neslyší.“ Přitiskla si holčičku blíž k obličejí, aby ztlumila její pronikavý pláč. „Ššš,“ konejšila ji.

Po chvíli dítě opět usnulo. Z kuchyně se ještě několik minut ozývaly nadávky a pak nastalo hluboké ticho. Žena slyšela, jak její manžel dopadl na postel

a začal pravidelně odfukovat. Škvírou pode dveřmi se do koupelny šířil zápach alkoholu, zvratků a moči.

Jen ať spí dlouho, prosím. Jen ať spí dlouho, aby stihl vystřízlivět, pomyslela si žena a lehla si zpátky na studenou podlahu pod umyvadlem.

PRVNÍ KAPITOLA

Ležel jsem na posteli, na hrudi jsem měl položenou neznámou ženskou ruku s ostrými, načerno nalakovanými nehty, které mi zanechaly na zádech hluboké škrábance, a ve slipech jsem při vzpomínce na předchozí noc pocítil sílící erekci. Otočil jsem se na druhý bok a zahleděl se na svůj noční objev. Kdosi mi jednou řekl, že neexistuje nic hezčího než se vzbudit vedle nahé ženy. Proti tomuto výroku jsem nic nenamítal, ale určitý rozdíl v tom, zda se muž vzbudí vedle dlouhonohé modelky nebo teenagerky s obličejem připomínajícím ochozenou podrážku, jsem přece jenom viděl. Holce vedle sebe bych hádal takových devatenáct, nanejvýš dvacet let. Jisté však bylo, že z puberty vyrostla teprve před nedávnem, protože z té trochy mejkapu, kterou si v noci nesetřela o mé bílé povlečení, prosvítaly pupínky akné, jež včera tak šikovně zamaskovala.

Pravděpodobně jsem toho vypil víc, než bylo zdrávo, pomyslel jsem si, když jsem odvrátil zrak od neznámého obličeje. Ty večírky, které pořádá spolužák ze střední, by měli zakázat, jinak umřu na nějakou pohlavní nemoc.

Nemyslete si o mně, že jsem nějaký alkoholik nebo Casanova, který od rána do večera vymetá bary a lanaří nevinné holky do postele.

Ne, nejsem jako každá druhá postava z knížky.

Jsem detektiv.

Jmenuju se David Meizner, je mi třicet pět let, jsem – dá se říct – svobodný a raději si vezmu do postele ženu, kterou sotva znám, než abych měl onanovat nad nechutným pornem.

Abych nevzbudil svoji novou známost, jemně jsem se vymanil z jejího objetí a vstal z postele. Žena se nespokojeně zavržela a roztáhla se přes celé lůžko ve snaze udržet v něm co nejdéle teplo mého těla. Neměl jsem v plánu budit ji dřív, než se stihnu obléknout a obout, abych nemusel odmítat její snahu o společnou snídani.

Všechny ženy jsou stejné, i když si přesně to samé dost často myslí o nás chlapech.

Hodil jsem na sebe tepláky a mikinu s natištěným policejním logem na zádech a vzal svého pětiletého československého vlčáka na procházku. Ještě předtím jsem načmáral na papír vzkaz pro tu flundříčku, která se mi válela v posteli. Zněl: *Musím odejít. Napiš mi svoje číslo a já se ti ozvu. Až budeš odcházet, stačí zabouchnout dveře.* Vynalézavé. Třemi větami jsem dosáhl dvou základních věcí. Zaprvé, vzbudil jsem v ní naději, kterou tak zoufale potřebovala, že jí ještě někdy zavolám, i když jsem to samozřejmě vůbec neměl v plánu, a zadruhé, taktně jsem jí naznačil, aby vypadla. Neměl jsem chuť ani náladu potkat se s ní, až se vrátím z procházky. Snad to pochopí. Nepůsobila na mě, že by byla úplně blbá, i když... budme k sobě upřímní. Která holka by dobrovolně vlezla do postele neznámému chlapovi, o kterém nic neví? Klidně jsem mohl být sériový vrah.

Panelák se otrásl v základech, když jsem zabouchl dveře, chtěl jsem ji totiž vytrhnout z hlubokého spánku. (Přece si nemyslí, že se mi bude válet v posteli celý den!) Šel jsem se psem k řece, která se táhla skrz celé sídliště, a za několik desítek minut jsem se ocitl u rozlehlého jezera. Tabule na plotě upozorňovala návštěvníky na zákaz vstupu se psy.

Seru na to, řekl jsem si a spolu s vlčákem jsem přešel na druhou stranu.

Pustil jsem Bruce z vodítka a sedl si na tribunu, odkud jsem měl obvykle perfektní výhled na vodní lyžaře. S cigaretou v ústech – upozorňuju vás, že hulím jako komín – jsem se zadíval na ženský zadek, který se ocitl v mém zorném poli. Maminky s kočárky mě odjakživa vzrušovaly, nedokázal jsem si vysvětlit proč. Zjevně šlo o jakýsi pradávňý pud, který má v sobě zakořeněný každý chlap. Všichni bychom se totiž chtěli vrátit tam, odkud jsme přišli.

Žena se na mě nejdřív zešíroka usmála, pořádného chlapa určitě neviděla od oplodnění, a pak se na mě znechuceně zamračila. Mám dlouhé vedení, takže mi chvíli trvalo, než jsem pochopil proč. Můj – za jiných okolností úžasný – pes dřepěl necelý metr od jejího uřvaného děčka a se slastným úsměvem si vyprazdňoval střeva. Otočil jsem se opačným směrem. Tvářil jsem se, že jsem si ničeho nevšiml, a potáhl z cigarety.

No a co? Neměl jsem u sebe igelitové pytlíky, a navíc... Šetřím životní prostředí, tak ať se ta fajnová kráva třeba posere.

Na světě jsem nedokázal pochopit jen dvě věci. Moji kolegyni Emu a ženy, které se za jiných okolností tváří jako biomatky, a přitom jim vadí malé hovínko, které je, mimochodem, přírodní hnojivo!

„Bruci!“ zakřičel jsem na toho zlosyna a slezl z tribuny. Poškrábal jsem ho za ušima a vykročil na opačnou stranu, abych na tu maminku náhodou znovu nenatrefil.

Domů jsem dorazil o tři hodiny později. Naštěstí byl byt už prázdný a postel ustlaná. Na círu papíru přibylo telefonní číslo a malé srdíčko.

Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel si o dívce svoje.

Jediná žena, se kterou jsem si dokázal představit svoji budoucnost, byla moje kolegyně Ema, jenomže ta o mě nejevila sebemenší zájem. Jestli si myslíte, že ji chci kvůli tomu, že jsem ji ještě nedostal do postele, mylíte se. Ema a já jsme už jednou v posteli skončili. Teda ne úplně v posteli, protože tam žádná postel nebyla. Stalo se to před třemi lety na valentýnském večírku, na kterém jsme byli oba bez partnerů. Zatímco já chodil na podobné akce obvykle sám (jak se říká: „Nač nosit dříví do lesa?“), u Emy to bylo nepochopitelné. Byla to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděl. V ten večer jsme se pořádně opili a skončili na záchodcích. Když jsem tvrdil, že jsou všechny ženy stejné, lhal jsem. Ona není jako ostatní ženy. Je jiná, troufl bych si říct, že výjimečná. Nikdy jsem neslyšel, že by si na něco stěžovala, nepotřebuje od nikoho pomoc (a i kdyby ji potřebovala, nikdy by o ni nepožádala) a v životě jsem ji neviděl brečet, na rozdíl od mé matky, která brečí až příliš často. Ema není žádný shopaholik, nakupování přímo nesnáší

a za to má u mě plusové body. Sní velkou pizzu na posezení a nikdy si nestěžuje, že by po ní přibrala.

Jak málo stačí chlapovi ke štěstí, že?

Po té události na záchodcích si jednoduše natáhla kalhotky, stáhla sukni, aby jí zakryla pevný zadek, a beze slova se vrátila k ostatním.

Takže ještě jednou.

Jestli jste si mysleli, že ji chci kvůli tomu, že jsem ji ještě nedostal do postele, mýlíte se. Chci ji kvůli tomu, že ji miluju. Miluju na ní všechno. Od jejích modrých očí, dlouhých vlasů a zářivého úsměvu až po štíhlé nohy. V noci uléhám do postele a přemýšlím o celém dni. O ní. O tom, co jsem řekl, jak jsem to řekl a jak bych to řekl, kdybych se dokázal vrátit v čase.

Podíval jsem se na papír s růžovým srdíčkem.

Do hajzlu, kde vzala růžovou propisku?

Zahodil jsem ten cár papíru do koše a položil před Bruce velký kus syrového hovězího. Dokud se krmil, využil jsem čas na krátkou sprchu. Ještě stále jsem ze sebe cítil tu holku a nechtěl jsem přijít na nedělní oběd k matce a smrdět psem a sexem.

Co by si o mně pomyslela?

O hodinu později jsem už parkoval na zablácené cestě před dvoupatrovým domem. Když se matka před osmi lety vdala, přestěhovala se s manželem na druhou stranu Košic a mně nechala krásný prostorný byt, o který spolu s právníkem obrala otce. Nestihl jsem si ještě ani odepnout pás a matka už otevírala branku a vítala mě. Kolem ramen měla omotanou ruku mého nového tatínka, který v sobě našel tolik drzosti, že mi po svatebním obřadu navrhl, abych jej takto oslovoval.

„Říkej mi táto,“ prohodil na oslavě a spokojeně se cpal punčovým řezem.

Máma na sobě měla slonovinový kostým a tancovala jen několik metrů od nás. Usmívala se na svého nového švagra Sama a konečně byla šťastná. Nechtěl jsem jí to štěstí překazít, ale po otci jsem zdědil prchlivou povahu, a tak jsem se neovládl. Podíval jsem se na novo-manžela, přistoupil k němu blíž a tak, aby mě máma neslyšela, jsem

mu pošeptal do ucha, ať na to kurva zapomene. Na svatbě mi dělala společnost Ema. Měla na sobě krásné žluté šaty, které se hodily k její olivové pleti a tmavým vlasům s blondatým melírem. Když jsem jí to řekl, strašně se rozesmála. Mně to tak legrační nepřipadalo. I když mi dal Viktor od té doby pokoj, stále jsem si myslel, že co je moc, to je příliš.

„Ahoj, zlatíčko,“ přivítala mě matka a jako vždy mě i teď objala a vlepila mi vlhkou pusou na tvář.

Zachmuřený Viktor stál za ní. Očividně ani on nezapomněl na mé různé odmítnutí. Ze slušnosti a respektu k matce jsme si podali ruce jako staří známí. Zavedl mě do kuchyně a nabídl mi židli u stolu. Když jsem si sedal k pečené kachně, nemohl jsem se zbavit pocitu, že tady nejsem vítaný. Jako bych byl host, který přišel poprvé navštívit nové sousedy. Jako bych sem mezi ně vůbec nepatřil. Jako by žena po mé levici nebyla moje matka. Najednou jsem se v její přítomnosti cítil nesvůj. *Opravdu jsme se za těch osm let tak odcizili?* ptal jsem se sám sebe. Časy, kdy mi bylo pět, seděl jsem jí na kolenou, ona mi zpívala a já se smál, byly zjevně dávno za námi. Po trapně tichém obědě následovalo trapné posezení u kávy a matčiny otřepané a – nesmím zapomenout dodat – trapné otázky. Kdy si někoho najdu? Kdy se ožením? Kdy bude babičkou a podobné blbosti, které mi šly jedním uchem dovnitř a druhým ven. Když jsem nervózně dokouřil asi pátou cigaretu, rozhodl jsem se odejít s omluvou, že se necítím dobře. Nabalila mi toho tolik, že pod tíhou všeho toho jídla seděl zadek auta téměř na zemi. Alespoň jsem nemusel vařit, i když jsem to dělal docela rád. Nejraději jsem vařil pro Emu, vždyť, jak se říká, láska prochází žaludkem. V jejím případě to ale jaksi neplatilo. Po těch několika příležitostech, kdy u mě večeřela, by do mě musela být zblázněná až po uši. Nepřipadala mi tak, to tedy určitě ne.

Ale možná to jen dovedně skrývá, namlouval jsem si.

Cestou domů jsem se zastavil v obchodě a koupil si basu svého nejoblíbenějšího piva a maxi balení kondomů. Když jsem vám na začátku naznačil, že nejsem žádný Casanova, lhal jsem. A měli byste o mně vědět ještě něco – jsem lhář. Notorický. Někdy ani lhát nemusím, ale

nemůžu si pomoci. Jednoduše to ze mě vypadne, aniž bych vůbec o čemkoli přemýšlel. Ema mi pokaždé říká, že mi nevěří ani nos mezi očima. To proto, že mě dobře zná. Seznámili jsme se na střední škole, léta jsme spolu seděli v jedné lavici a časem jsme zjistili, že máme stejné zájmy. Oba jsme se přihlásili na policejní školu a nakonec jsme ji taky dokončili. Nic se nezměnilo, jsme o několik let starší a já jsem do ní stejný blázen jako za studií.

Když jsem se blížil k pokladně a prodavačka spatřila, co leží na dně mého košíku, zvedla obočí a přihlouple se zašklebila. Čekal jsem nějakou poznámku typu *To bude noc*, ale překvapila mě, že držela jazyk za zuby. Zaplatil jsem, nečekal na drobné a raději se vytratil. Byl jsem celý nadržený na to, jak přijdu domů a pustím si ikstou sérii pěvecké show, u které budu popíjet pivo jako starý mládenec a stěžovat si na reklamy každých dvacet minut.

To bylo myšleno ironicky.

Neměl jsem chuť na sex s nějakou mladou roštěnkou, ale vždycky lepší než se unudit k smrti na vlastním gauči.

Zaparkoval jsem ve městě a vešel do nóbl podniků. Nejdřív mě praštila do očí lesklá podlaha, ve které jsem viděl svůj odraz, a pak jsem ji spatřil. Mohlo jí být něco málo přes čtyřicet, seděla sama u barového pultu a v ruku otáčela poloprázdnou skleničku. Dlouhé oranžové vlasy jí padaly na záda a při pohybu hlavou se jí otíraly o bedra. Zavolal jsem číšníka a objednal jí to, co pila. Nečekal jsem dlouho a už se ke mně sunula s novým drinkem. Když si sedala v té krátké sukýnce, odhalila víc, než měla v plánu. Chvilí jsme si nezávazně povídali, chechtal jsem se jejím hloupým vtipům a ona zase těm mým. Tvářil jsem se, že nemám zájem vyspat se s ní a že jsem přišel jen na kus řeči. Neoklamal jsem ji. Všimla si, že jí neustále civím do výstřihu, a po třetí skleničce převzala iniciativu. Přisedla si blíž a položila mi ruku do rozkroku. Chtěla mě. Věděl jsem to podle toho, jak si olízla rty, když pod dlaní ucítila moje přirození. Nevšímal jsem si prstýnku, který měla na levém prsteničku, a chytil jsem ji za ruku. O deset minut později jsem jí rozepínal zip vzadu na sukni, v hotelovém pokoji s výhledem na gotickou katedrálu. Vzal jsem si ji rovnou na parapetu.

Nejlepší na sexu s vdanými ženami je to, že pro ně je společně strávená noc stejně nezávazná jako pro mě. Nenechají vám sedmnáct nepřijatých hovorů, nebudou vám ve dvě v noci zvonit u dveří, ani na vás hystericky pořvávat na ulici.

Domů jsem přišel krátce před půlnocí. Neměl jsem sílu ani jít se vysprchovat. Do vteřiny jsem byl tuhý.

DRUHÁ KAPITOLA

Ze spánku mě vytrhlo zvonění telefonu. Myslel jsem si, že je krátce po šesté, ale ukrutně jsem se mylil. Velké číslice na hodinách ukazovaly 3:35. Měl jsem sto chutí hodit tou hranatou blbostí o zeď a přerušit tak hlas Vince Neila z kapely Mötley Crüe.

Místo toho jsem zvedl mobil a zahuhlal do něj cosi, co se mělo podobat slovíčku *prosím*.

Hlas na druhé straně linky podal stručné hlášení.

Našlo se tělo? Kde? Kdy? O koho jde? V hlavě mi vířily otázky, ale byl jsem ještě rozespalý a neměl jsem sílu je vyslovit nahlas. Vykoktal jsem jen „už jdu“ a vyhrabal se z postele. Co nejrychleji jsem na sebe naházel oblečení, které zůstalo přehozené přes židli, a vyčistil si zuby. Když jsem seděl na záchodě, zadal jsem do navigace souřadnice, které mi právě poslali ve zprávě. Vůbec jsem neměl ponětí, kde se to místo nachází, ani jak se tam dostanu. Měla to být nějaká chatová oblast kdesi v lese mezi Košicemi a Trebišovem.

Vyběhl jsem z domu a nakráčel k parkovacímu místu, které jsem sice neměl vyhrazené, ale všichni v paneláku věděli, že je moje, a kvůli dobrým sousedským vztahům se tam neodvážili parkovat. Stál jsem tam jako solný sloup a čuměl na lampami osvětlené prázdné místo. Úplně se mi vykouřilo z hlavy, že jsem auto nechal před hotelem a domů se vrátil taxíkem. Zavolał jsem Emě. Zastihl jsem ji na cestě, ale nedělalo jí problém se otočit a vrátit pro mě. Postával jsem pod stromem a potahoval z cigarety, když mě oslepila světla jejího žlutého

brouka. Přešel jsem ke dveřím spolujezdce a svalil se na sedadlo vedle své krásné kolegyně.

„To ti nepomůže, jen mi to tady bude ještě víc smrdět,“ upozornila mě Ema, když jsem se chystal na sebe vystříkat aspoň půl flakonu voňavky, kterou mi koupila k narozeninám.

Měla pravdu, a i když jsem smrděl jako týden nevětraná hospoda v centru města s názvem *Nositel řádu práce*, nechtěl jsem překrýt Emínu kokosovou vůni.

„Kde máš auto?“ vyzvíдалa.

Zalhal jsem, že jsme to včera u matky přehnali s pitím, takže jsem ho nechal zaparkované před jejím domem.

Samozřejmě mi nevěřila.

Vyjeli jsme ze silnice třetí třídy na výpadovku E58. Kromě jednoho nočního spoje a dvou aut, které osvětlovaly vozovku dálkovými světly, byla cesta liduprázdná. Zastavili jsme na semaforu, který v tuto brzkou ranní hodinu fungoval, a vyměnili si pohledy. Její krásné modré oči si mě přeměřovaly od hlavy až k patě.

„Vypadáš otřesně,“ konstatovala suše a usmála se.

Nemohl jsem na to nic říct, protože jsem věděl, že má pravdu. Spal jsem necelé tři hodiny, takže jsem musel působit jako mátoha. Kromě toho jsem byl úplně vyždímaný a oteklý z množství alkoholu, který jsem v noci vypil. Vrátil jsem jí úsměv, i když nebyl ani zdaleka tak atraktivní jako ten její, a zadíval se na silnici před námi.

Když jsme dorazili na místo, bylo krátce po čtvrté ráno. Ema zaparkovala před závorou, před kterou stála další auta, a společně jsme vykročili do sychravého, mlhavého rána. Nesnášel jsem podzim, déšť a silný vítr. Vlastně jsem nesnášel ani zimu, a o létě bych raději pomlčel. Jediným normálním ročním obdobím bylo jaro, které jsem už pořádně dlouho nezažil. Ve svém názoru na podzim jsem se utvrdil ve chvíli, kdy jsem v botách za téměř dvě stě eur šlápl do bláta. Nadával jsem jako pohan a snažil se setřást tu odpornou hmotu z kožených podrážek. Když se mi to konečně povedlo, zvedl jsem hlavu a spatřil Emu o několik desítek metrů před sebou, jak kráčí k jedné z chat. Doběhl jsem ji a společně jsme zastavili před policejní páskou. Tmavě

ráno osvětlovaly jen majáky policejních aut, z chaty vycházeli technici oděni v bílých kombinézách a vedle v sanitce seděli dva kluci, kterým záchranář, soudě podle jejich stupidního výrazu, píchl něco na uklidnění.

„Ti dva ji našli?“ zeptala se Ema chlapa, který se u nás zastavil, a zapnula si bundu.

Byl to Adam Solčanský, krajský prokurátor, který měl dohlížet na to, zda pořádně a v mezích zákona děláme svoji práci. Dobrý chlap, asi jediný normální prokurátor, kterého jsem znal, upovídaný a vždy usměvavý.

„Mhm,“ přitakal, vyfoukl cigaretový dým a přešel k třičtvrtělitrové sklenici od zavařeniny, aby do ní odhodil nedopalek.

„Chudáci. Musel to pro ně být pořádný šok,“ politovala je Ema. „Nedokážu si představit, že by se něco takového stalo mně.“

„Já taky ne,“ souhlasil s ní prokurátor.

Ema byla odjakživa taková – litovala každého a za všech okolností. Zvykl jsem si. I když jsem s tím měl zpočátku sakramentský problém, nakonec jsem si přece jen zvykl. Nemohl jsem si však odpustit sarkastickou poznámku, že to jsou kurva naši podezřelí!

Oba se na mě podívali způsobem, který říkal, že o takovéto možnosti ani náhodou nepřemýšleli. Nahlas jsem si odfrkl a přešel k dodávce, ve které seděl technik. Podal mi bílou kombinézu, a zatímco jsem se do ní soukal, sledoval jsem ty dva pobudy. Měli přes sebe přehozené flísové deky a klepali se jako ratlíci. Nevěděl jsem, jestli zimou nebo strachem.

„Tohle nedokážete předstírat,“ bránila je Ema. „Musel bys být moc dobrý herec.“

„Možná máš pravdu,“ uznal jsem, když jsem si prohlédl jejich vystrašené obličej. „Ale spoléhat na to nebudeme. Znal jsem psychopaty, kteří by to dokázali zahrát.“ Vzpomněl jsem si na spolužáka ze základní školy a otrásl jsem se.

„Připravení?“ zeptal se technik a nadzvedl policejní pásku.

Když jsme s Emou přešli na druhou stranu chatky, všiml jsem si, že zadní dveře jsou otevřené dokořán a jeden z techniků z nich snímá

otisky. Obešli jsme ohniště a úzkým průsekem mezi stromy jsme vstoupili do lesa. Pod nohama nám praskaly promáčené větve, ze země se zvedala ranní mlha – bílá a plná tajemství se nám proplétala pod nohama. Čím hlouběji v lese jsme byli, tím větší tma nás halila. Museli jsme rozsvítit baterky, abychom viděli, kam šlapeme. Po několika minutách chůze tmavým lesem nás oslepily blesky fotoaparátu, které protínaly ustupující šero. Když jsem rukama rozehnal mlhu, v dálce jsem spatřil psovoda pročesávajícího okolí a techniky, kteří dokumentovali místo činu. Opatrně jsme přešli kolem desítek nalezených stop a zastavili se před úzkým potůčkem protékajícím lesem.

Nad mrtvým ženským tělem stáli soudní lékař s asistentem.

Zaregistroval jsem, že kámen vedle oběti je pozvracený, a ihned jsem se na to zeptal kolemdoucího technika. Utrousil jen, že se k tomu přihlásil jeden z nálezců mrtvého těla, a pokračoval v cestě. Zadíval jsem se na oběť a vůbec jsem se tomu klukovi nedivil.

Žena před námi mohla být kdysi hezká, ale s rozbitým obličejem, vyraženými zuby a zsinalým tělem v počátečním stadiu rozkladu se tomu dalo jen stěží věřit. Oběť zahaloval šedý opar dýchající mlhy, která se plazila kolem jejích hnědých vlasů, nahých prsou a končetin, jež měla svázané stahovací páskou.

Periferně jsem spatřil, jak se Ema zdráhá podívat na tělo. Svářila se v ní zvědavost, odhodlání, ale i nechuť. Nakonec se přemohla, zvedla zrak od svých zablácených bot a zadívala se na purpurově našedlou mrtvolu.

„Odkdy tady leží?“ zeptal jsem se lékaře, který seděl na bobku vedle těla, abych odvrátil pozornost od kolegyně, která se málem pozvracela.

Doktor si pečlivě uhladil vousy schované pod rouškou a zrovna se mi chystal odpovědět, když ho vyrušili technici. Ustoupil jsem od mrtvoly, abych jim umožnil vyfotografovat tělo, a podíval jsem se na Emu, která si u pusy přidržovala papírový kapesník. Když mi spěšně naznačila, abych se odvrátil, přešel jsem pohledem zpátky na technika, který z těla odstranil vrstvu listů a pak ženu vyfotil.

„Prosím, je jen vaše,“ prohodil, když skončil, a ztratil se za hustým porostem keřů.